

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 U 043892 25 Uvp
Sarajevo, 11.12.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Babić Stanković Aleksandre, kao predsjednika vijeća, Džerahović Emire i Vuković Josipa, kao članova vijeća, te Dizdar Vrabac Belme, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja M.N. iz B..., zastupanog po punomoćniku Zjakić Rizvanu, advokatu iz Bihaća, protiv akta broj: FZ3/2/2-35-1-6945-26/04 (MB/OB: 5049559490) od 06.03.2023. godine, tuženog Federalni zavod za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, u upravnoj stvari povrata preplaćenog iznosa penzije, odlučujući o zahtjevima tužitelja i tuženog za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenim protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 043892 23 U od 24.02.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 11.12.2025. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar se odbija.

Zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke se djelimično uvažava, pa se pobijana presuda u dijelu odluke o troškovima postupka preinačava, na način da se tuženi obavezuje da tužitelju naknadi troškove upravnog postupka i spora u ukupnom iznosu od 2.288,00 KM.

U ostalom dijelu pobijana presuda prvostepenog suda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 043892 23 U od 24.02.2025. godine, stavom I izreke uvažena je tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog (broj i datum pobliže naznačen u uvodu), a stavom II izreke poništeno je osporeno rješenje tuženog broj: FZ3/2/2-35-1-6945-26/04 (MB/OB: 5049559490) od 06.03.2023. godine i prvostepeno rješenje direktora Kantonalne administrativne službe tuženog u Sarajevu, broj: FZ12/2/1-35-1-30372-18/18 (MB 5049559490) od 02.11.2022. godine, dok je prema stavu III izreke pobijane presude tuženi dužan tužitelju nadoknaditi troškove upravnog postupka i upravnog spora u iznosu od 420,00 KM, u roku od 30 dana, a za preostali potraživani dio troškova odbijen je zahtjev tužitelja kao neosnovan. Navedenim prvostepenim rješenjem od 02.11.2022. godine (koje je ispravljeno zaključkom prvostepenog organa od 08.02.2023. godine), tužitelju je utvrđena preplata iznosa penzijskog primanja za sljedeće periode: od 25.01.2005. do 08.01.2007. godine; od 03.11.2010. do 17.05.2017. godine i od 29.05.2017. do 31.05.2017. godine, u ukupnom iznosu od 70.362,97 KM, uz obavezu tužitelja da dug iz

prethodnog stava uplati u roku od 15 dana od dana prijema ovog rješenja na račun javnih prihoda budžeta Federacije BiH, broj: 102-050-00001066-98, otvoren kod Union Banke d.d. Sarajevo (VRSTA PRIHODA: 721239-budžetska org. 5102001). Riješeno je da ako dužnik ne izvrši uplatu cjelokupnog duga u ostavljenom roku, preplaćeni iznos penzije će se nadoknaditi obustavom 1/3 mjesečnog iznosa penzije korisnika prava, sve dok se ne izmiri cjelokupan preplaćeni iznos. Ukoliko se preplaćeni iznos penzijskog primanja u cijelosti ili dijelom ne nadoknadi na navedeni način naplata duga će se provesti po odredbama Zakona o izvršnom postupku. Riješeno je da je rješenje o preplati penzije izvršna isprava shodno Zakonu o izvršnom postupku, te da žalba ne odlaže izvršenje rješenja.

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi organ je osporio zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog povrede federalnih zakona i povrede pravila federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari. U zahtjevu se navodi da je rješenjem od 11.10.2004. godine tužitelju priznato pravo na starosnu penziju počev od 01.06.2004. godine prema odredbi člana 3. stav 1. Uredbe o povoljnijim uvjetima za sticanje prava na starosnu penziju, a rješenjem od 07.04.2017. godine tužitelju je određen novi iznos prijevremene povoljnije starosne penzije u smislu odredbe člana 3. Zakona o prijevremenom povoljnijem penzionisanju branilaca odbrambeno-osobodilačkog rata, te mu je navedenim rješenjima utvrđena obaveza da prijavi svaku činjenicu od utjecaja na korištenje i obim penzije, a da je tužitelj postupio suprotno toj obavezi na način da je u vremenskim periodima (počev od 25.01.2005. do 31.05.2017. godine), s prekidima bio u radnom odnosu kod poslodavca "Unitrans Bohemia" iz Češke, a da o tome nije obavijestio penzione organe, zbog čega mu je primjenom člana 8. Zakona o prijevremenom povoljnijem penzionisanju branilaca odbrambeno-oslobodilačkog rata obustavljena isplata penzije. Tuženi ističe da je u to vrijeme bio na snazi Zakon o penzijskom i invalidskom osiguranju iz 1998. godine, a da je tužitelj dana 19.03.2018. godine podnio zahtjev za ponovnu uspostavu penzije na osnovu sporazumnog raskida ugovora o radu, u vrijeme kada je već na snazi bio važeći Zakon o penzijskom i invalidskom osiguranju, zbog čega cijeni da su odredbe tog zakona pravilno primijenjene na konkretan slučaj. Pri tome se pozvao na presudu Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: U - 2/22 od 14.02.2023. godine (obavljena u „Službenim novinama Federacije BiH“, broj: 18/23), koja je potvrđena i u presudi Ustavnog suda broj: U-13/22 od 09.05.2023. godine, prema kojim je član 8. Zakona o prijevremenom povoljnijem penzionisanju branilaca odbrambeno-oslobodilačkog rata („Službene novine Federacije BiH“, broj: 41/13, 90/17 i 29/22) u skladu sa Ustavom Federacije BiH. Pri tome se pozvao i na stav Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u presudama broj: 10 0 U 002944 16 Uvp od 17.10.2019. godine i broj: 06 0 U 009691 17 Uvp od 18.03.2021. godine. Ujedno ukazuje da je pobijana presuda u dijelu odluke o troškovima postupka zasnovana na povredama odredbi člana 112. stav 1. i 3. Zakona o upravnom postupku, prema kojem, po mišljenju tuženog, svaka stranka snosi svoje troškove predmetnog postupka, cijeneći da zastupanje tužitelja po punomoćniku – advokatu nije bilo nužno i opravdano. Zbog svega navedenog tuženi predlaže da se zahtjev za vanredno preispitivanje uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužiteljeva tužba odbije.

Protiv pobijane presude prvostepenog suda i tužitelj je podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke, a u kome osporava odluku prvostepenog suda o odbijanju dijela zahtjeva za naknadu troškova postupka zbog pogrešne primjene Tarife o naknadama i nagradi za rad advokata. Ističe da se u konkretnom slučaju radi o procjenjivom predmetu, te da je prvostepeni sud u predmetnom upravnom sporu trebao odlučiti prema vrijednosti spora

(preplaćenog iznosa penzije) i to o troškovima cijelog postupka u ukupnom iznosu od 5.040,00 KM (koji su pobliže precizirani u priloženom troškovniku), koji se odnose na predmetni upravni postupak i upravni spor, kao i troškove upravnog postupka i upravnog spora koji je pravosnažno okončan u korist tužitelja ranijom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine. Predlaže da se zahtjev za vanredno preispitivanje presude prvostepenog suda u pobijanom dijelu uvaži i ista preinači u stavu III izreke na način da se tuženi obaveže da tužitelju nadoknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 5.040,00 KM, sve u roku od 30 dana.

U odgovoru na zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, tuženi je predložio da se isti odbije kao neosnovan, a u odgovoru na zahtjev tuženog za vanredno preispitivanje tužitelj je predložio da se isti odbaci, jer smatra da je ranijom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine, koja je potvrđena presudom Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 09 0 U 033436 21 Uvp od 16.02.2023. godine, ova pravna stvar pravosnažno riješena.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj: 9/05), ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka iz spisa predmeta i obrazloženja pobijane presude proizilazi utvrđenim da je predmetni postupak u konkretnoj upravnoj stvari pokrenut po službenoj dužnosti, nakon donošenja presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine, te da je osporenim rješenjem tuženog od 06.03.2023. godine odbijena kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv citiranog prvostepenog rješenja Kantonalne administrativne službe tuženog za Kanton Sarajevo od 02.11.2022. godine, cijeneći da je predmetni prvostepeni postupak zakonito proveden u skladu sa pravosnažnom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine, te da je prvostepeno rješenje od 02.11.2022. godine zasnovano na potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni važećih materijalnih propisa koji regulišu konkretnu upravnu oblast i to odredbi člana 8. Zakona o prijevremenom povoljnijem penzionisanju branilaca odbrambeno-oslobodilačkog rata („Službene novine Federacije BiH“, broj: 41/13 i 90/17), u vezi s odredbama člana 134. i 136. važećeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, koji se na teritoriji Federacije BiH primjenjuje počev od 01.03.2018. godine. Pri tome je cijanjeno nespornim da je tužitelj korisnik prijevremene povoljnije starosne penzije temeljem rješenja prvostepenog organa od 11.10.2004. godine, koju je ostvario primjenom Uredbe o povoljnijim uvjetima za sticanje prava na starosnu penziju vojnih osiguranika Vojske Federacije BiH (koju je ostvario sa navršenih 51 godinu života i ostvarenih 32 godine 9 mjeseci i 21 dan penzijskog staža), te da mu je predmetnim prvostepenim rješenjem pravilno utvrđena preplata iznosa penzijskog primanja za navedene periode u ukupnom iznosu od 70.362,97 KM i obaveza vraćanja preplaćenog iznosa tuženom, kako je to pobliže navedeno u dispozitivu prvostepenog rješenja, iz razloga što je tuženi organ cijenio nespornim da je imenovani u navedenim vremenskim periodima bio u radnom odnosu kod poslodavca „Unitrans BOHEMIA“ iz Republike Češke (prema obavijesti i potvrdi staža nosioca osiguranja iz Češke od 18.08.2017. godine), a da imenovani o tome nije obavijestio nadležne penzione organe u skladu sa odredbama člana 8. Zakona o prijevremenom povoljnijem penzionisanju branilaca odbrambeno-oslobodilačkog rata, zbog čega mu je obustavljena isplata penzija počev od 01.06.2017. godine. Pored navedenog, tuženi organ kao pravni osnov za

donošenje osporenog rješenja navodi i odredbe člana 10. stav 1. Uredbe o povoljnijim uvjetima za sticanje prava na starosnu penziju vojnih osiguranika Vojske Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 18/04 i 27/04), Zakon o potvrđivanju prava na prijevremenu starosnu penziju ostvarenu pod povoljnijim uvjetima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 42/11), kao i odredbe člana 114. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 29/98 do 55/12, koji se na teritoriji Federacije BiH primjenjivao zaključno sa 28.02.2018. godine), kojim je propisano da korisniku penzije koji je penziju ostvario prije navršenja 40 godina penzijskog staža, odnosno 65 godina života i korisniku invalidske penzije koji zasnuje radni odnos ili započne da obavlja djelatnost iz člana 11. tačka 1. i 2. ovog zakona penzija se ne isplaćuje za to vrijeme, a najduže do navršenja 40 godina penzijskog staža, odnosno 65 godina života.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja tuženog od 06.03.2023. godine podnio tužbu u upravnom sporu, koju je prvostepeni sud pobijanom presudom od 24.02.2025. godine uvažio i poništio osporeno rješenje od 06.03.2023. godine, kao i prvostepeno rješenje od 02.11.2022. godine, te obavezao tuženog da tužitelju nadoknadi troškove predmetnog upravnog postupka i upravnog spora, kako je to pobliže navedeno u izreci presude, cijeneći da su ranijom pravosnažnom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine oglašena ništavim ranija rješenja tuženog i prvostepenog organa kojim su nadležni penzioni organi na potpuno identičan način riješili ovu upravnu stvar, te da je u toj presudi iznesen raniji stav prvostepenog suda da tuženi ne može tražiti povrat preplaćenog iznosa penzija u upravnom postupku, već u parničnom postupku, pred nadležnim općinskim sudom. Pri tome je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude cijenio da je predmetni upravni postupak nezakonito proveden, te da su predmetna rješenja donesena suprotno važećim materijalnim propisima i odredbama Ustava Bosne i Hercegovine, Ustava Federacije BiH i člana 1. Protokola broj 1. uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima. Iz navedenih razloga, prvostepeni sud je o predmetnoj tužbi tužitelja odlučio kao u stavu I i II izreke presude primjenom odredbi člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, cijeneći tužbu tužitelja osnovanom, a predmetna rješenja tuženog i prvostepenog organa nepravilnim i nezakonitim.

Pored navedenog, prvostepeni sud je s obzirom na uspjeh tužitelja u konkretnom upravnom sporu, primjenom odredbi člana 386. stav 1. i člana 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), u vezi sa odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, te odredbama člana 19. u vezi sa članom 12. i 13. Tarife o naknadama i nagradi za rad advokata, obavezao tuženog da mu naknadi troškove postupka u ukupnom iznosu od 420,00 KM, koji se odnose na sastav tužbe po punomoćniku – advokatu u iznosu od 240,00 KM i sastav žalbe u upravnom postupku u iznosu od 180,00 KM. Pri tome je odbio zahtjev tužitelja za naknadu preostalih potraživanih troškova, cijeneći da se isti ne odnose na konkretan postupak, već na postupak okončan ranijom pravosnažnom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine, te da je potraživanu naknadu troškova po tom osnovu mogao tražiti samo u tom postupku.

Rješavajući o zahtjevu tuženog ovaj Sud je utvrdio da donošenjem pobijane presude nije povrijeđen federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog Suda, zahtjev tuženog za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, odredbama člana 134. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 13/18, 93/18, koji se primjenjuje počev od 01.03.2018. godine) propisano je da **lice kome je na teret nosioca osiguranja izvršena isplata, na koju nije imalo pravo po zakonu, obavezno je da vrati nosiocu osiguranja primljeni iznos (stav 1.), te da Nosilac osiguranja u upravnom postupku po službenoj dužnosti donosi rješenje o utvrđivanju preplaćenog iznosa penzijskog primanja u kojem navodi visinu preplaćenog iznosa, način i rokove za povrat istog (stav 2.), kao i da je rješenje o preplati penzije izvršna isprava shodno propisu kojim se uređuje izvršni postupak (stav 3.), s tim da ako je dužnik korisnik penzije, nosilac osiguranja rješenjem može odrediti da preplaćeni iznos bude nadoknađen obustavom do trećine mjesečnog iznosa penzije sve dok se na taj način ne izmiri preplaćeni iznos (stav 4.)**. Odredbama člana 151. istog Zakona propisano je da **postupci koji nisu okončani do stupanja na snagu ovog zakona, okončat će se po propisima koji su važili u vrijeme podnošenja zahtjeva za ostvarivanje prava**.

Odredbama člana 4. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/98, 48/99 i 61/22) propisano je načelo zakonitosti prema kojem organi i institucije koje imaju javne ovlasti kada postupaju u upravnim stvarima dužni su da te stvari rješavaju na osnovu zakona i drugih propisa, kao i općih akata institucija koje imaju javne oblasti i koje one donose na osnovu javnih oblasti.

Na osnovu izloženog utvrđenog činjeničnog stanja (koje se na osnovu odredbi iz člana 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima ne može osporavati u zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke), proizilazi nespornim da je tužitelj korisnik prijevremene povoljnije starosne penzije temeljem rješenja prvostepenog organa od 11.10.2004. godine, koju je ostvario primjenom Uredbe o povoljnijim uvjetima za sticanje prava na starosnu penziju vojnih osiguranika Vojske Federacije BiH sa navršenih 51 godinu života i ostvarenih 32 godine 9 mjeseci i 21 dan penzijskog staža, te da je u navedenim vremenskim perioda, počev od 25.01.2005. do 08.01.2007. godine, od 03.11.2010. do 17.05.2017. godine i od 29.05.2017. do 31.05.2017. godine, ostvario ukupna penzijska primanja u iznosu od 70.362,97 KM. Također, nesporno je da je imenovani u istom periodu bio u radnom odnosu kod poslodavca „Unitrans BOHEMIA“ iz Republike Češke (prema obavijesti i potvrdi staža nosioca osiguranja iz Češke od 18.08.2017. godine), kao i da o tome nije obavijestio nadležne penzione organe u skladu sa citiranim odredbama člana 8. Zakona o prijevremenom povoljnijem penzionisanju branilaca odbrambeno-oslobodilačkog rata, zbog čega mu je obustavljena isplata penzija počev od 01.06.2017. godine.

Također, nesporno je da su penzioni organi u ranijem postupku koji je također pokrenut po službenoj dužnosti dana 13.11.2018. godine, nakon početka primjene važećeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 13/18, koji se primjenjuje počev od 01.03.2018. godine) donijeli identična rješenja, kojim su na temelju istog činjeničnog i pravnog osnova obavezali tužitelja da izvrši povrat preplaćenih penzija u ukupnom iznosu od 70.362,97 KM, kao i da su ranija rješenja tuženog i prvostepenog organa (od 28.12.2018. godine i 13.11.2018. godine) oglasila ništavim pravosnažnom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine, te da je u toj presudi iznesen stav prvostepenog suda da penzioni organi u konkretnom slučaju nisu nadležni

da odlučuju o povratu preplaćenog iznosa penzija (u ukupnom iznosu od 70.362,97 KM), već da povrat istih mogu tražiti u parničnom postupku pred nadležnim općinskim sudom, tako da konkretan predmet nije vraćen na ponovno rješavanje penzionim organima.

Prema podacima u spisu predmeta nesporno je da tuženi do dana donošenja predmetnih rješenja nije pokrenuo parnični postupak pred nadležnim sudom, radi povrata preplaćenog iznosa penzija, već je protiv navedene presude broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine, podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke, koji je odbijen presudom Vrhovnog suda Federacije BiH, broj: 09 0 U 033436 21 Uvp od 16.02.2023. godine.

Imajući u vidu navedeno, neosnovano je pozivanje tuženog i prvostepenog organa na navedenu presudu Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine, budući da konkretan predmet nije vraćen na ponovno rješavanje penzionim organima, tako da je pravilna ocjena prvostepenog suda da u konkretnom slučaju ne postoji pravni osnov za ponovno pokretanje predmetnog postupka po službenoj dužnosti, u smislu citirane odredbe člana 134. važećeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 13/18), jer je takva retroaktivna primjena navedene zakonske odredbe na konkretan slučaj, po ocjeni ovog suda suprotna citiranim odredbama člana 4. Zakona o upravnom postupku. Ovo iz razloga što se važeći Zakon o penzijskom i invalidskom osiguranju primjenjuje počev od 01.03.2018. godine, te se kao takav uopće ne može retroaktivno primjeniti na navedene vremenske periode (od 25.01.2005. do 08.01.2007. godine, od 03.11.2010. do 17.05.2017. godine i od 29.05.2017. do 31.05.2017. godine), na koje se odnosi obaveza vraćanja preplaćenog iznosa penzija.

Također, suprotno prigovaranju tuženog, ovaj sud je ocijenio da se primjenom citiranih odredbi člana 8. Zakona o prijevremenom povoljnijem penzionisanju branilaca odbrambeno-oslobodilačkog rata ne može tražiti povrat preplaćenih penzija u ponovnom postupku pokrenutom po službenoj dužnosti, obzirom da navedenom zakonskom odredbom penzioni organi nisu ovlašteni da odlučuju o povratu preplaćenih penzija, već je propisana samo mogućnost penzionih organa da obustave isplatu penzije korisniku penzije koji je penziju ostvario prema ovom zakonu, ukoliko zasnuje radni odnos ili započne obavljati samostalnu djelatnost (tj. penzija se ne isplaćuje za to vrijeme), a što proizilazi iz odredbi člana 114. ranijeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, koji se primjenjivao na području Federacije BiH do 28.02.2017. godine, tj. prije pokretanja predmetnog postupka po službenoj dužnosti (koji je pokrenut dana 13.11.2018. godine), na koje se tuženi neosnovano poziva.

S toga je po ocjeni ovog Suda neosnovano pozivanje tuženog na presudu Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: U - 2/22 od 14.02.2023. godine (objavljena u „Službenim novinama Federacije BiH“, broj: 18/23), kao i presudu tog suda broj: U-13/22 od 09.05.2023. godine, prema kojim je član 8. Zakona o prijevremenom povoljnijem penzionisanju branilaca odbrambeno-oslobodilačkog rata (Službene novine Federacije BiH“ broj: 41/13, 90/17 i 29/22) u skladu sa Ustavom Federacije BiH, budući da navedenom zakonskom odredbom nije dato ovlaštenje penzionim organima da u upravnom postupku rješavaju o povratu preplaćenih penzija od strane korisnika prijevremene povoljnije starosne penzije koji su penziju ostvarili po tom zakonu, uz retroaktivnu primjenu citiranih odredbi člana 134. važećeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju.

Također, neosnovano je pozivanje tuženog i na stav Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine iznesen u presudama, broj: 10 0 U 002944 16 Uvp od 17.10.2019. godine i broj: 06 0 U 009691 17 Uvp od 18.03.2021. godine, koje se uopće ne mogu primijeniti na konkretan slučaj, budući da tim presudama uopće nije rješavano o povratu preplaćenih penzija.

U konačnici neosnovan je prigovor tuženog da zastupanje tužitelja po punomoćniku - advokatu u konkretnom slučaju nije bilo nužno, ni opravdano, te da je odluka o naknadi troškova predmetnog upravnog postupka i upravnog spora zasnovana na povredama odredbi člana 112. Zakona o upravnom postupku, te odredbe člana 386. stav 1. i člana 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH”, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) u vezi s odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, budući da su predmetni troškovi za koje je postavljen zahtjev bili potrebni radi vođenja upravnog postupka i upravnog spora, jer se u upravnom postupku i u upravnom sporu radi o jedinstvenom postupku i odlučuje o jednoj istoj upravnoj stvari, pa je i o troškovima postupka odlučeno nakon rješavanja te upravne stvari. Pri tome treba imati u vidu da postupak po žalbi protiv prvostepene odluke po svojoj prirodi predstavlja postupak sa suprotnim interesom za stranku, konkretno tužitelja u odnosu na odluku prvostepenog organa, koji je donio prvostepeno rješenje, pa se postojanje službi tuženog i njegovog prvostepenog organa za pružanje pravne pomoći ne može smatrati relevantnim kada se u postupku po pravnom lijeku rješava o zakonitosti rješenja kojeg je donio taj prvostepeni organ, koji je odlučio o pravu tužitelja kojim je on nezadovoljan, jer tužitelj, podnoseći pravni lijek, izražava suprotno mišljenje od stava organa koji je odlučivao u prvostepenom postupku, pa postojanje stručne službe za pružanje pravne pomoći organa koji je donio odluku nije dovoljno jamstvo da bi se ostvarila zaštita prava osiguranika u njegovom interesu, kako je to pravilno cijenio i prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude.

Zbog svega navedenog, proizilazi da je prvostepeni sud, suprotno prigovaranju tuženog, pravilno cijenio da je predmetni postupak nezakonito proveden, te da su penzioni organi konkretnu upravnu stvar riješili suprotno citiranim odredbama člana 4. Zakona o upravnom postupku, uz retroaktivnu primjenu citiranih odredbi člana 134. važećeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 13/18, 93/19, 90/21 i 19/22), zbog čega je, po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud pravilno postupio kada je predmetnu tužbu tužitelja uvažio i osporena rješenja tuženog i prvostepenog organa kao nezakonita poništio, kako je to pobliže navedeno u stavu I i II izreke pobijane presude.

Rješavajući po zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke u dijelu odluke o troškovima postupka, ovaj sud nalazi da je isti djelimično osnovan iz slijedećih razloga:

Osnovano je prigovaranje tužitelja da je na konkretan slučaj nepravilno primijenjena Tarifa o naknadama i nagradi za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“, broj: 22/04 i 24/04), u dijelu odluke o troškovima predmetnog upravnog postupka i upravnog spora, budući da se u konkretnom slučaju radi o procjenjivom predmetu, jer je predmet postupka povrat preplaćenih penzija u ukupnom iznosu od 70.362,97 KM. Pri tome treba istaći da je tužitelj shodno toj vrijednosti spora u žalbi od 15.11.2022. godine tražio trošak sastava iste po punomoćniku - advokatu u iznosu od 1.145,00 KM, a u tužbi kojom je pokrenut ovaj upravni spor za sastav te žalbe postavio je zahtjev za naknadu troškova u visini od 1.208,00 KM, dok je u predmetnoj tužbi od 07.04.2023. godine, tražio da mu se dosudi trošak sastava tužbe po punomoćniku - advokatu u iznosu od 1.208,00 KM, a da mu je pobijanom odlukom o troškovima

postupka obračunata vrijednost navedenih troškova kao da se radi o neprocjenjivom predmetu (sa pripadajućih 80 bodova), zbog čega mu je na ime troška sastava navedene žalbe dosuđen iznos od 180,00 KM, a na ime troška za sastav tužbe iznos od 240,00 KM, što ukupno iznosi 420,00 KM, što je suprotno odredbama člana 18. stav 6., člana 19., u vezi s odredbama člana 12. alineja 5., člana 13. stav 1. tačka a), te člana 33. Tarife o naknadama i nagradi za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“, broj: 22/04 i 24/04), kako se to navodima zahtjeva tužitelja osnovano ukazuje.

Imajući u vidu navedeno, ovaj sud je s obzirom na uspjeh tužitelja u predmetnom postupku utvrdio da mu pripada pravo na trošak sastava navedene žalbe u iznosu od 1.080,00 KM, koliko iznosi 75% od naknade, a na osnovu odredbe čl. 18. st. 6. Tarife, a ne 1.208,00 KM koliko je tužitelj postavio zahtjev, kao trošak sastava tužbe u iznosu od 1.208,00 KM, na koji iznos je postavljen zahtjev za naknadu troškova na ime ove preduzete radnje, ostajući tako u granicama postavljenog zahtjeva, iako iznos naknade prema čl. 19. u vezi sa članom 12. i 13. navedene Tarife iznosi 1.440,00 KM, a što ukupno iznosi 2.288,00 KM, sve uz primjenu odredbi člana 386. stav 1. i člana 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) u vezi s odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, te odredbama člana 18. stav 6., člana 19., u vezi s odredbama člana 12. alineja 5., člana 13. stav 1. tačka a), te člana 33. Tarife o naknadama i nagradi za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“, broj: 22/04 i 24/04), pa je zahtjev tužitelja u tom dijelu valjalo uvažiti i pobijanu presudu preinačiti kako je to pobliže navedeno u stavu II izreke ove presude, primjenom odredbi člana 46. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima.

Pri tome je ovaj sud cijenio kao neosnovano prigovaranje tužitelja da mu je u konkretnoj upravnoj stvari trebalo dosuditi i preostali dio troškova, koji se odnose na troškove ranijeg upravnog postupka i upravnog spora okončanog pravosnažnom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 033436 19 U od 19.10.2021. godine. Ovo iz razloga što tužitelj navedene troškove postupka ne može ostvariti u ovom postupku, budući da je navedenom presudom raniji postupak pravosnažno okončan u korist tužitelja oglašavanjem ranijih rješenja ništavim, tako da je navedene troškove mogao ostvariti samo u tom postupku, s obzirom na postignuti uspjeh u tom upravnom sporu, što je pravilno ocijenio prvostepeni sud.

Zbog svega izloženog ovaj Sud je primjenom odredbe člana 46. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar

Dizdar Vrabac Belma, s.r.

Predsjednik vijeća

Babić Stanković Aleksandra, s.r.